

Historische ALV

Maandag 9 september 2019 was een historische Algemene Leden Vergadering (ALV) en niet alleen omdat er voor het eerst in de geschiedenis van BSG gekozen kon worden tussen twee kandidaten (Disselhoff of ik) voor het voorzitterschap. Ik heb gewacht met een reactie totdat de notulen gepubliceerd werden (februari 2020), maar door de coronacrisis heb ik die reactie toen laten rusten. Nu het schaakleven weer langzaam op gang komt en de nieuwe ALV eraan komt, klim ik toch in de pen. Reden is dat onze voorzitter, Rob Disselhoff, mij al jaren op alle denkbare manieren treitert, terwijl de meeste BSG-er daar amper weet van hebben. Disselhoff ‘mag mij niet’. Natuurlijk is dat zijn goed recht, niet alle BSG-ers kunnen vrienden van elkaar zijn. De cruciale vraag is echter of Disselhoff zijn positie als voorzitter van BSG mag gebruiken of misbruiken om een hetze tegen een BSG-lid te voeren. Even voor de goede orde: ik geef onderstaande voorbeelden om te laten zien hoe ik monddood word gemaakt, getreiterd word en ook geëxcommuniceerd, niet omdat ik aan *zelfverheerlijking* doe. Vandaar dat ik in dit artikel - chronologisch - terugkom op de ‘historische’ ALV van 2019.

Nog voordat mijn stuk *Vreemde zaken* werd besproken, werd er al met modder gegooid. In de notulen staat dat ik het bestuur “zoals wel vaker in ALV’s, met de rug tegen de muur” zet. Uiteraard mag een BSG-er een stuk inbrengen voor de ledenvergadering en daarnaast was ik ruim op tijd? Daarnaast: hoe vaak heb ik de (ongeveer) zestig ALV’s die ik heb meegemaakt het bestuur “met de rug tegen de muur gezet?”

Bij de behandeling van mijn stuk *Vreemde zaken* kwamen er geen steekhoudende antwoorden. Weldra volgde de volgende zwartmakerij: ik zou “al twintig jaar een lastpost voor het bestuur zijn”. Disselhoffs voorganger, Sicco Reeskamp, verklaarde direct dat dit niet waar is en dat ik hem al jaren (als voorzitter en jeugdleider) adviseer en help. Ook de besturen onder leiding van Max Kuperus, Remmelt Otten en Wim Vijvers heb ik met raad en daad bijgestaan. En hoe is deze uitspraak van Disselhoff te rijmen met zijn lovende woorden over mij, bij mijn 40-jarig jubileum in 2017? Ik vraag me af als dit soort aperte leugens tijdens een ALV te berde worden gebracht door de voorzitter, wat voor verhalen er elders (in het bestuur, aan de BSG-bar, op de club, persoonlijk) worden verteld door Disselhoff? Disselhoffs opmerking is helemaal frappant als je bedenkt dat in die genoemde twintig jaar (in ieder geval) Johan Booi, Marcel Peek en Martin Sprong bij BSG door zijn toedoen zijn vertrokken. Voor de BSG-ers die nog niet zo lang lid zijn: lees het stukje over zijn periode als teamleider van BSG 1. De opmerking van Disselhoff en de reactie van Sicco staan niet in de notulen.

Daarna stelde Edwin Baart (zie foto), de sponsor van BSG 1, een vraag over de financiën van het eerste. Hij kreeg - op zijn zachts gezegd - de wind van voren en achter de bestuurstafel werd gesteggeld of er nu wel of niet geld was overgemaakt naar BSG. Had er niet een bedankje afgekund voor degene die 10 jaar lang BSG-I heeft gesponsord? Of reageerde Disselhoff zo geagiteerd omdat Edwin - net als bijna twintig andere BSG-ers - mijn kandidaatstelling had ondersteund?

Niet veel later op de ALV kwam bij de notulen van 2018 de *Periodepuntengate* aan bod. Wat hier allemaal – voornamelijk achter de schermen – heeft afgespeeld is uiterst ‘vreemd’. In een appendix kunt u lezen wat hier voor onverkwikkelijke zaken hebben afgespeeld.

Het werd tijd voor de verkiezing. Ik gaf in mijn 'pitch' mijn plannen aan, zoals een transparante communicatie, het verbeteren van de clubstructuur, een einde maken aan de intriges en het verbeteren van de sociale cohesie. Dat alles met een compleet en verjongd bestuur, want besturen is in mijn ogen 'teamwork'.

Ik gaf aan dat ik al jaren training geef bij de jeugd en Sicco advies geef over de organisatie van de jeugdafdeling. Disselhoff vond het nodig om "betaald!" te roepen. Ik heb de afgelopen dertig jaar veel training gegeven bij BSG, altijd op verzoek van BSG en net als andere trainers tegen betaling. Het was wel zo netjes geweest als Disselhoff had gemeld dat ik de laatste jaren voor een gereduceerd tarief (50% van mijn standaardtarief) training geef aan BSG.

Theo Slisser [*niet Rami Koch, zoals in de notulen staat*] bracht te berde dat ik sinds 1995 ook bij Sopsweeps lid was. Wat hij daarmee wilde zeggen werd niet duidelijk. Heb ik daardoor niet 'alle kwaliteiten om voorzitter te worden', zoals in de notulen staat? Dan zou dat voor 90% van de BSG-leden gelden, want vrijwel elke BSG-er is ook elders lid (geweest). Ook vroeg Theo zich af of ik in mijn periode bij Sopsweeps (1995-2013) lid van BSG was. Zou Theo onze tientallen partijen in de beker, rapid en snelschaak zijn vergeten? In mijn artikel '*Laatste externe partij voor BSG*' heb ik uitgelegd waarom ik ook bij Sopsweeps ging spelen, net zoals ik in mijn artikelenreeks heb uitgelegd waarom ik in 1987 ben gestopt met de interne en sinds 2001 – op enkele partijen na – gestopt ben met het spelen van lange partijen.

Daarna bracht Timon Brouwer tot twee keer in dat hij mijn artikelenreeks 'zelfverheerlijking' vond. [*opmerking niet opgenomen in de notulen*] Uiteraard mag Timon die mening hebben, maar misschien is dit een goed moment om aan te geven waarom ik de artikelenreeks – die ik jaren eerder in ons clubblad *Kontakt* was begonnen – weer opgepakt heb. In september 2017 kreeg ik te horen dat ik de Euwering zou ontvangen en amper een week later dat ik lymfeklierkanker had. De uitreiking werd opgeschort en ik begon aan zware chemokuren. Twee goede redenen om de artikelenreeks weer op te pakken. De serie geeft niet alleen een beeld van mijn carrière in de schaakwereld, maar ook komt de historie van BSG vanaf 1977 ter sprake. U kunt alle artikelen - zonder in te loggen - op mijn website (www.chessed.nl) lezen. Talloze BSG-ers en andere geïnteresseerden hebben de artikelen gelezen en de reacties waren - op die van Timon na - allemaal positief. Ik heb geluk gehad en ben genezen verklaard. Clubgenoot Bas de Kroes, die ik wel eens op dezelfde afdeling tegenkwam, had minder geluk.... Het bestuur had ik 2 oktober 2017 op de hoogte gebracht van mijn ziekte. Pas nadat enkele clubgenoten Disselhoff aan zijn jasje hadden getrokken stond in de nieuwsbrief van februari 2018 het volgende bericht: "Het bestuur wenst Eddy Sibbing een spoedig herstel toe."

Daarna was het de beurt aan Disselhoff, die enkele keren de slogan "U weet wat u heeft en u weet niet wat u krijgt!" uitte.

Toen Disselhoff Tom Berkelmans op een negatieve manier in zijn pitch betrok, vroeg Joan Arensman hem om excuses aan te bieden. Joan moest dat meerdere keren herhalen voordat Disselhoff iets van een excuus mompelde. Ik denk dat Disselhoff nog steeds niet door heeft wat er aan de hand was, zo normaal is het blijkbaar voor hem om zich neerbuigend over anderen uit te laten. [*niets hierover in de notulen*]

Ook gaf Disselhoff aan dat hij nog nooit bij de jeugdafdeling was geweest, mijns inziens nogal vreemd voor een voorzitter, helemaal als je bedenkt dat Disselhoff jaarlijks in het jaarplan een passage over de jeugd schrijft.

De verkiezing leek spannend te gaan worden, maar toen de bestuursleden vlak voor de verkiezing aangaven alleen met Disselhoff in het bestuur te willen, was het pleit beslecht. Je kan je afvragen hoe democratisch deze stap van hen was. De meerderheid van mijn clubgenoten koos vervolgens voor de veilige weg.

Eerlijk gezegd vind ik de 25% (zonder volmachten) van de stemmen die ik kreeg nog best veel. Dat waren ongetwijfeld clubgenoten die (enigszins) op de hoogte zijn wat zich allemaal achter de schermen bij BSG afspeelt. Ook waren het - denk ik - allemaal 'jongeren': BSG-leden van 60 jaar en jonger.

De vergadering werd afgesloten met de prijsuitreiking en enkele jubilarissen werden in het zonnetje gezet. Vreemd daarbij was dat Disselhoff claimde 50 jaar BSG-lid te zijn, terwijl elke oudgediende met een beetje geheugen weet dat hij tussendoor bij HSG heeft gespeeld. Zelfs oud-lid Helmer Wieringa (snelschaak-kampioen in 1975 en 1991) kwam daar in de zomer van 2018 mee op de proppen, toen wij hem in zijn Italiaanse villa bezochten: Helmer: “Hoe heet ook al weer die man die zich bij BSG niet *geaccepteerd* voelde en naar HSG vertrok? Eddy: “Disselhoff?” Helmer: “Ja, Rob Disselhoff!” Disselhoff kon zich desgevraagd niets herinneren van zijn uitstapje naar HSG, maar wie *Kontakt* erop naslaat kan het bewijs zo vinden en ook in de BSG ledenlijst van 2010 staat 9 september 1981 als aanmeldingsdatum van Disselhoff. Ook Coen van der Heijden dacht een aantal jaren geleden dat hij vijftig jaar lid was, maar Coen werd er door Disselhoff zelf op gewezen dat hij bij het Utrechtse Caissa heeft geschaakt.

Samen met Ineke Kester en Helmer Wieringa lunchend in Trevi (zomer 2018)

Zo kwam er een eind aan een historische ALV. Nooit eerder was een voorzitter het middelpunt van discussie geweest. Nooit eerder werd er zo op de man gespeeld als op deze avond. Nooit eerder waren er zoveel onwaarheden door een BSG-voorzitter verkondigd als op deze ALV.

Achteraf kan je je afvragen hoe het afgelopen was als de leden wel op de hoogte waren geweest van wat er allemaal achter de schermen speelt. Wat weten de BSG-ers bijvoorbeeld van de volgende zaken:

[1] Disselhoff was amper een week voorzitter toen Martin Sprong op niet mis te verstane wijze te horen kreeg dat *Schaken in de Goesting* geen BSG-activiteit meer mocht zijn. Had dit niet in de ALV besproken moeten worden? Was dit een bestuursbesluit? Blijkbaar niet, want enkele dagen en mails later mailt Disselhoff: “Het bestuur ziet graag voortzetting van het project Schaken in de Goesting. We waarderen ieders inzet.” Martin, die als vicevoorzitter al de nodige kritiek van Disselhoff had gekregen, vertrok naar Het Dikke Torentje en Schaken in de Goesting is ter ziele.

[2] Voor het eerst in de geschiedenis zit de jeugdleider niet in het bestuur. Uiterst ongewenst, maar zeer begrijpelijk als je weet hoeveel kritiek Sicco (zie foto), voor en achter de schermen, als voorzitter te verduren heeft gehad van Disselhoff. Ook in de mails inzake De Goesting krijgt Sicco weer de nodige kritiek over zich heen: “Dan moet je BSG goed kennen, een paar jaar lid zijn en *geaccepteerd* zijn. Onze wervingskracht komt hopelijk niet uit de kroeg.” Saillant detail: toen Gijsbert Bulk secretaris werd vertelde hij trots dat hij via Schaken in de Goesting lid was geworden.

[3] Het bestuur is nu al vier jaar incompleet, want volgens de statuten moet het bestuur minimaal uit vijf personen bestaan. Nooit eerder in de lange historie van BSG was het bestuur incompleet. Eind 2018 gaf Tom Berkelmans aan dat hij wel toe wil treden tot het bestuur, maar zijn aanbod werd geweigerd?! Heb je een kans om je bestuur te completeren, nog wel met een ambitieuze jongere, wordt het aanbod afgeslagen! Als je in Tom geen vicevoorzitter ziet, dan maak je hem toch algemeen lid? En hoe valt dit te rijmen met de jaarlijkse slogan in het beleidsplan “Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst?”

[4] Na het vorige seizoen kreeg teamleider Thomas Willemze een mail van Disselhoff waarin Disselhoff (het bestuur?) zijn teleurstelling uitsprak over de behaalde vijfde plaats in de Meesterklasse. U leest het goed! De sponsor, teamleider en spelers van BSG 1 waren uiteraard zeer verbolgen over deze mail. Alsof een schaker voor zijn plezier verliest...

Dit zijn zo maar enkele zaken waarvan ik op de hoogte ben. Over dit soort zaken leest u geen letter op de website en in de nieuwsbrief. Het is nog maar het topje van de ijsberg, want vrijwel iedereen die ik spreek komt weer met een andere ‘vreemde zaak’ op de proppen. De doofpot bij BSG zit aardig vol.

Rest nog steeds de vraag waarom Disselhoff mij nu al jaren obsessief het leven zuur maakt. Als schaker ben ik altijd op zoek naar de waarheid en/of een logische verklaring. Die aap zit echter nog steeds in zijn mouw. Heb ik in 1980 (!!) zijn plek in BSG II ingenomen? Heb ik een greep uit de BSG-kas gedaan? Win ik teveel titels volgens hem? Of is er geen logische verklaring?

Een passage uit het jubileumboek van 2011 helpt ons misschien op weg:

“Vervolgens toont Peek voorbeelden, waarin de BSG-spelers Van der Poel en Riemersma in voor hen gunstige stellingen het dringende advies van teamleider Rob Disselhoff kregen om remise aan te bieden. Van der Poel gaat na enige discussie akkoord, maar Riemersma speelt door, wat leidt tot heftige emoties bij Disselhoff en een boeiend stukje geschiedschrijving: Bij het versmiden van dit eeuwig schaak stelde Rob Disselhoff, die natuurlijk de hele middag in spanning had gezeten, dat als hij nu geen remise gaf er maar een andere teamcaptain gezocht moest worden. Hij liep boos weg. De partij ging verder met 12.g6, Lf6 13.Df5 en de tegenstander van Riemersma gaf op. Van Berkel BSG wint de KNSB-beker 1995. Bij de prijsuitreiking was Disselhoff nog zo ontdaan, dat niet hij, die ons het hele seizoen had begeleid, maar voorzitter Tom de Ruiter de beker in ontvangst nam.”

Volgens mij geeft deze passage uit 1995 goed aan hoe Disselhoff in elkaar zit: zijn wil is wet! Als je hem tegenspreekt of kritiek levert, dan ben je helemaal de gebeten hond. Het moet allemaal gaan zoals ‘De Trump van BSG’ (niet door mij bedacht) het wil. Hij duldt geen tegenspraak. Wie niet voor hem is, is tegen hem. Als een olifant gaat hij door de porseleinkast van BSG.

Ook het afgelopen seizoen ging Disselhoff verder op zijn kenmerkende manier:

Na het 5-minuten snelschaak in oktober 2019 vroeg Bert Arp iedereen naar de prijsuitreiking te komen. Twee BSG-ers gingen bij de bar verder met snelschaken: Disselhoff en Weidema.

Henk werd in maart 2020 rapidkampioen: felicitatie door de voorzitter, op de website het bericht "*Henk van der Poel winnaar Rapid toernooi 2020*" en het was het eerste bericht in de nieuwsbrief van april. Dit is zoals het hoort! Vergelijk dat met mijn (75^e) titel in november: geen felicitatie van de voorzitter, op de website staat "*Het 10 min. Snelschaak toernooi 2019-2020*" en in de nieuwsbrief staat op de tweede pagina een bericht over dit kampioenschap.

In augustus 2020 mailt een KNSB-medewerkster Disselhoff of er in Bussum ruimte te huur is voor een cursus van mij. Binnen twintig minuten antwoord Disselhoff "Helaas hebben wij geen ruimte beschikbaar." zonder haar aan te geven dat ze bij het DSC moet zijn. *[inmiddels is het via Kees Flink geregeld]*

Is het u daarnaast ook opgevallen dat er niets in de nieuwsbrief en de website is gepubliceerd over de training van Thomas Willemze in februari en de zegereeks van Pieter Heijboer in de Li-chess toernooien van BSG? Toevallig vergeten? Of wordt het hen verweten dat ze mijn kandidaatstelling ondersteunden?

Diverse clubgenoten hebben mijn kandidaatstelling ondersteund omdat ze het een democratisch goed vonden dat er gekozen kon worden. Bij democratie denk ik aan discussie met feiten en argumenten, binnen de kaders (Statuten en Huishoudelijk Reglement) die we bij BSG hebben afgesproken. Hoe democratisch het er bij BSG toegaat en hoe het met de vrijheid van meningsuiting gesteld is kan men zich afvragen na het lezen van dit artikel.

Ik denk dat de lezer zal begrijpen dat deze materie mij uitermate irriteert. Ik heb me de afgelopen 45 jaar met hart en ziel voor BSG ingezet, trad als 19-jarige toe tot het bestuur en heb in vrijwel elke commissie gezeten. Vele duizenden uren heb ik in BSG gestopt. Waar heb ik het aan verdiend om zo behandeld te worden door de voorzitter? Alleen omdat Disselhoff mij niet mag?

Af en toe droom ik hoe mooi het had kunnen zijn: een compleet, ambitieus en verjongd bestuur. Maar veel vaker heb ik de afgelopen jaren wakker gelegen van de vraag hoe zulke 'vreemde zaken' bij BSG mogelijk zijn....

Ik ben benieuwd hoe mijn clubgenoten na dit artikel aankijken tegen Disselhoffs slogan "U weet wat u heeft en u weet niet wat u krijgt!"

En misschien wel het belangrijkste: is het gedrag van Disselhoff in het belang van BSG?

Ik sluit me in ieder geval aan bij de uitspraak van onze koning: "Niet weggijken. Niet goedpraten. Niet uitwissen. Niet apart zetten. Niet 'normaal' maken wat niet normaal is." Daarom heb ik dit artikel geschreven.

Eddy Sibbing, 6 september 2020

Mocht u nog meer willen weten wat er zich allemaal achter de schermen bij BSG afspeelt, dan zijn de passages op de volgende pagina's interessant om te lezen.

Vreemde zaken

Bij de puntsgewijze behandeling van mijn ingebrachte stuk in de ALV van 2019 kwam de voorzitter met uitleg waarom het ‘open snelschaakkampioenschap’ in 2017 niet door was gegaan. Nuttig, want dat was nog nooit openbaar gemaakt, maar hij gaf geen antwoord op de vraag waarom een artikel van mij van de BSG-site werd geweerd en voorstellen voor de ALV van 2018 werden geweigerd om te behandelen. *[volgens de statuten zouden die voorstellen een jaar later alsnog behandeld moeten worden]*

Op 30 mei 2018 *[niet 2019 zoals in de notulen staat]* ontving ik de Euwering, maar geen enkel woord hierover in de Nieuwsbrief of op de website van BSG. In de notulen lezen we: “Op 21 juni heeft Eddy hier zelf een stukje over in de lezersrubriek geplaatst. Het bestuur zag verder geen toegevoegde waarde om hier zelf ook nog over te communiceren.” Krijgt een BSG-er de meest eervolle onderscheiding in de Nederlandse schaakwereld, waar alle schaakmedia en zelfs het *AD* en *Parool* aandacht aan hebben besteed, verzwijgt de voorzitter dit geheel. Ik had geen taart of bloemen verwacht van dit bestuur, maar het geheel verzwijgen door Disselhoff - die een groot deel van de communicatie binnen BSG verzorgt - is natuurlijk meer dan ‘vreemd’.

Begin juni 2018 zijn de clubkampioenen bekend: interne Van der Poel, snelschaak en rapidschaak Sibbing. Voor het eerst verschijnt er in juli 2018 geen Nieuwsbrief. Op de ALV zei Disselhoff “dat er wel vaker een Nieuwsbrief niet is verschenen”, maar elke BSG-er kan nagaan dat dit niet klopt. Ondanks dat de Nieuwsbrief elke maand voor een groot deel gevuld is met ‘plak-en-knip-werk’ staat er ook in augustus geen woord over de nieuwe kampioenen.

In september 2018 heeft het bestuur een *Lezersrubriek* op de BSG-website ingesteld voor ‘niet-actuele wetenswaardigheden over BSG’, waarvoor je moet inloggen om ze te lezen. Weinig BSG-ers hadden door dat deze rubriek alleen mijn artikelenreeks behelsde. Achter de bestuurstafel werd gediscussieerd over de vraag of de artikelen nu wel of niet afgeschermd waren, maar wederom kwam er geen verklaring van Disselhoff waarom mijn artikelen ‘achter de decoder’ waren geplaatst.

Mochten u nog denken al deze ‘vreemde zaken’ een toevallige samenloop van omstandigheden zijn, zoals Disselhoff wilde doen geloven, dan helpt het volgende voorval uit 2014 u uit die illusie.

Tijdens dat seizoen werden de data van het snelschaakkampioenschap veranderd, waardoor ik - vanwege een geplande vakantie - mijn titel niet kon verdedigen. Het bestuur stuurde mijn bezwaar naar de Commissie van Beroep, die over dit soort zaken gaat. Vreemd genoeg wilde de commissievoorzitter, Rob Disselhoff, mijn bezwaar niet in behandeling nemen. De twee andere leden (Ton van der Heijden en Chris Kooijman) deden dat wel: ik mocht - onder voorwaarden - mijn titel verdedigen.

Teamleider Disselhoff

Disselhoff was van 1990 tot 2001 teamleider van BSG 1. De doelstelling van de club (behoud in de hoofdklasse) boog Disselhoff binnen enkele jaren om tot kampioen van Nederland worden. Elk jaar kwamen er meer ‘huurlingen’ in het eerste. Henk van der Poel en Ton van der Heijden kwamen in BSG-II terecht, Johan Booij en Marcel Peek betrokken na een conflict met Disselhoff naar Sopsweeps. *[op pagina 83 van het jubileumboek kunt u lezen waarom – ES]* Veel BSG-ers waren Disselhoffs ‘vreemdelingenlegioen’ al jaren zat, maar pas op de ALV van april 2000 werd besloten te stoppen met sponsoring. De stemuitslag spreekt voor zich: 30-2. In ons jubileumboek *100 jaar denkwerk* uit 2011 wordt deze periode in diverse artikelen besproken. Disselhoff zelf is in het eerste hoofdstuk trots op de behaalde successen, in andere bijdragen komt de keerzijde van zijn handelen uitgebreid aan bod. Het jubileumboek staat op de BSG-website, dus iedereen kan zelf een oordeel vellen.

Periodepuntengate

Twee zomers heb ik voor Bert Arp de jaarkalender gemaakt en in 2017 heb ik het wedstrijdreglement en de begrippeellijst aangepast. Mijn voorstel om de periodepunten bij gelijk eindigen te delen was in de ALV aangenomen, maar bij de eerste tussenstand (november 2017) had Bert het op een andere manier uitgewerkt dan de bedoeling was. Ik heb direct opgeroepen om de TC bijeen te laten komen en ook de TC-leden Mark Pieterse en Timon Brouwer deden dat. Bert weigerde echter een bijeenkomst (“Einde discussie”). Hoewel de TC het met mij eens was, bleek op de ALV van 2018 dat Berts idee in de reglementen was opgenomen. Disselhoff was van het begin op de hoogte dit geschil maar heeft geen enkele poging gedaan om het op te lossen, integendeel! Op de ALV van 2018 zei Disselhoff met luide stem: “Het bestuur staat achter Bert Arp!”. In de notulen werd dat vertaald tot “De Voorzitter merkt op dat het bestuur zich in principe achter Bert opstelt. Maar mogelijk heeft Eddy een punt en dus gaat de TC hier opnieuw naar kijken.” Weer een jaar later bleek mijn voorstel in het reglement opgenomen te zijn, zonder dat er een woord over gezegd werd, laat staan excuses gemaakt werden.

Voor de duidelijkheid geef ik een voorbeeld: in de door corona afgebroken tweede periode staat Henk op kop. Coen, Florian, Timon en John (allemaal spelers met een BELO van onder de 2000) waren de achtervolgers. Zou één van hen gelijk met Henk geëindigd zijn, dan zouden volgens mijn voorstel de periodepunten gedeeld worden (allebei 1½ periodepunt), zoals we dat al vele jaren doen bij het snelschaken in de zomer. In Berts uitwerking zou Henk 1 punt krijgen en de ander 2 punten “omdat ze in een andere elocategorie” zitten. Een berekening die ik nog nooit heb gezien en – nogmaals – niet conform mijn voorstel was. Geen hogere wiskunde en deze hele materie had in vijf minuten opgelost kunnen worden als Bert de TC bijeen had geroepen of als de voorzitter had ingegrepen. De samenwerking met Bert was tot *Periodepuntengate* goed, maar in november 2017 is hij 180 graden gedraaid.

Het is duidelijk dat het niet meer ging om feiten en argumenten of behoorlijk bestuur, hier speelt duidelijk iets anders. (*de hand van de voorzitter?*)